

ԿՌՈՒՆԵԼ ԵՄ ՈՒՋՈՒՄ

Կոտե՛լ եմ ուզում... Կոտե՛մ, մաքառե՛լ.
Հանգիստ չէ սիրում կրակոտ հոգիս.
Կոխի տենչանքով իմ սիրտն է վառուել,
Կոխ եմ ուզում—դուրս գալ ասպարէզ:
Թող չարն ու կեղծիք—մարդկանց գերիշխան,
Ժայռի պէս խրոխտ դուրս գան իմ հանդէպ.
Շանթածին հոգիս կայծակի նման
Ժայռին կը զարկէ ուժգին, անվրէպ.
Եւ հաւատացէ՛ք, կատաղի զարկով,
Զարիք ու կեղծիք ես կը փշրտեմ,
Ժայռը կը հալեմ սրտիս կրակով,
Բարու յաղթանակ արծան կը կերտեմ...

* * *

Սարերի միգապատ, անժպիտ կատարին
Կանգնեցի թինկ տուած մամհապատ վէմ քարին.
Շայեցի դէպի ցած—ծովն ահեղ, ալեկոծ,
Գալարուն ալիքներ դիրաշարժ ինչպէս օձ,
Աշխուժով, եռանդով վազում են ամեն կողմ,
Պայքարում ու կռում ժայռի դէմ անողորմ:
Ու հոգիս լցուեցաւ կոտելու տենչանքով.
Շետի պէս սլացաւ քարձունքից դէպի ծով,
Սուզուեցաւ ալեաց մէջ՝ ամենհի եւ անսանձ,
Ու կոտեց, պայքարեց՝ անյողողող, սիգապանծ...

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ՊԵՏՐՈՍԵԱՆ